

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **L. M.**, zastoupeného JUDr. Štefanií Fajmonovou, advokátkou se sídlem Žďár nad Sázavou, V Lískách 1065/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina,** se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) R. K.**, **b) J. K.**, **c) B. M.**, **d) O. Ch.**, všech zastoupených JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Žďár nad Sázavou, Nádražní 21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 100/2008 - 70,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 100/2008 - 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2008, č. j. KUJI 19052/2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a současně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 11. 2007, č. j. MUNMNM/38948/2005-14, kterým stavební úřad nařídil žalobci podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) odstranění stavby zpevněné plochy pro účely sběru a skladování kovového šrotu, postavené bez stavebního povolení na pozemku parc. č. 3538/8 v k. ú. Nové Město na Moravě (dále též jako „stavba zpevněné plochy“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, který napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 100/2008 - 70, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že rozhodnutím ze dne 23. 6. 2004, č. j. ŽP/vod./4233/04/Koh., byla žalobci odborem životního prostředí Městského úřadu Nové Město na Moravě povolena stavba vodního díla – odlučovače ropných látek se sorpčním filtrem. Povolena byla za účelem likvidace ropných látek ze zpevněné manipulační plochy šrotiště na pozemku parc. č. 3538, k. ú. Nové město na Moravě; její kolaudace proběhla v roce 2006. Právě stavba zmiňované manipulační plochy byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby v dané věci. Žalobce přitom namítal, že stavba zpevněné plochy nemůže narušovat pohodu bydlení (jak mu to vytýkají správní rozhodnutí obou stupňů), neboť v odůvodnění kolaudačního rozhodnutí vodního díla je uvedeno, že je provedena v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 stavebního zákona a že jejím užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem. Stavba nemůže narušovat pohodu bydlení také proto, že se jedná o zpevněnou plochu na pozemku ve vlastnictví žalobce, který se nachází uvnitř podnikatelského objektu, z veřejné komunikace není viditelný a od nejbližšího obytného domu je vzdálen několik desítek metrů. Žalobce dále uváděl, že odlučovač ropných látek je provozuschopný jen za předpokladu vybudování a existence zpevněné plochy.

Krajský soud sice přisvědčil názoru žalovaného, že z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 (za použití ustanovení § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona) je zřejmé, že prokázání souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem je povinností stavebníka, na druhé straně však zdůraznil, že stavební úřad musí v odůvodnění rozhodnutí, jímž nařizuje odstranění stavby, uvést, v čem konkrétně nebyl naplněn soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem.

V této souvislosti pak žalovanému vytýká, že z rozhodnutí není zřejmé, zda a popřípadě v jakém rozsahu je na zpevněné manipulační ploše umístěn povolený odlučovač ropných látek a připomíná, že kolaudace odlučovače proběhla bez připomínek a je pravomocná. Žalovaný měl v napadeném rozhodnutí také uvést, v jakém rozsahu je na zpevněné manipulační ploše prováděna manipulace či zpracování jednotlivých druhů odpadů. Z napadeného rozhodnutí přitom není zřejmé, z jakých důvodů nesplňuje zpevněná manipulační plocha požadavek na zachování pohody bydlení; důvody, které stavební úřad uvedl, směřují spíše do samotného provozování podnikatelské činnosti žalobce – nakládání s odpady a s nebezpečnými odpady. Krajský soud proto konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu pro nedostatek důvodů.

Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že v případě narušení funkčnosti odlučovače ropných látek z důvodu odstranění zpevněné plochy, bude povinností žalobce řešit tuto situaci jinými technickými opatřeními. Uvedl, že nelze jedním rozhodnutím správního orgánu nařídit vybudování odlučovače ropných látek a posléze jeho provoz povolit a druhým rozhodnutím nařídit odstranění zpevněné plochy, která je však nezbytnou podmínkou jeho funkčnosti.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku postavení účastníka řízení o odstranění nepovolené stavby a povinnosti, které pro něj z toho plynou. Stěžovatel má za to, že je povinností stavebníka prokazovat soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem; důkazní břemeno leží výlučně na něm, nikoliv na stavebním úřadu. Pokud stavebník nesplní požadavky pro dodatečné povolení stavby, nemá stavební úřad jinou možnost než odstranění stavby nařídit. Krajský soud se přitom vůbec otázkou, zda žalobce své důkazní břemeno unesl, nezabýval. Stěžovatel dále upozornil, že žalobce si nepovolenou stavbou svévolně rozšířil prostory pro své podnikání (skladování odpadů a manipulace s ním) nad rámec kolaudačního rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. MUNMNM/42466/2005-RRUPSRJa, podle kterého byl vymezený prostor určen ke třídění a skladování barevných kovů. Se způsobem, jakým byla stavba užívána, je spojeno narušení pohody bydlení v přilehlé zástavbě, a to zvýšenou dopravou, hlukem, provozní dobou, manipulací s odpady apod. Bylo povinností žalobce, aby předloženými doklady (zejména dokumentací, stanovisky dotčených orgánů) prokázal, že stavba splňuje všechny zákonné limity, včetně požadavku na zajištění pohody bydlení, a že ji lze, s ohledem na její účel užívání, dodatečně povolit. Žalobcem předložené doklady v řízení o dodatečném povolení stavby však byly nedostatečné, neúplné a vzájemně si odporující.

Žalovaný je přesvědčen, že otázkou posouzení požadavku na pohodu bydlení v okolních nemovitostech se stavební úřad, na základě podkladů, které měl k dispozici, a poznatků získaných v rámci jiných šetření souvisejících s touto kauzou, dostatečně zabýval. Vytýká-li mu (potažmo stěžovateli) krajský soud, že nebylo najisto postaveno, v jakém rozsahu je na nepovolené zpevněné ploše prováděna manipulace s odpady, nelze to stavebnímu úřadu vyčítat, neboť neměl od žalobce dostatek podkladů a nemohl si tedy učinit o této skutečnosti žádný závěr. Stěžovateli bylo dále krajským soudem vytčeno, že důvody odstranění stavby směřují spíše do samotného provozování podnikatelské činnosti žalobce. K tomu stěžovatel uvádí, že předpisy na úseku stavebního práva vyžadují, aby stavba respektovala omezení, vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný územní rozvoj. Stavba a její provoz nesmí nad přípustnou míru obtěžovat okolí (zejména v obytné oblasti) a její negativní účinky nesmí překročit limity uvedené ve zvláštních předpisech. Pokud má stavba sloužit pro podnikatelské účely, je nutno vždy přihlédnout i k účelu jejího využívaní.

Krajský soud stěžovateli vytkl, že v napadeném rozhodnutí absentuje údaj o tom, zda a v jakém rozsahu se odlučovač ropných látek nachází na zpevněné ploše. Tato skutečnost je seznatelná z vypracované dokumentace doložené žalobcem, stěžovateli však není zřejmá přímá souvislost tohoto poznatku s předmětem řízení; absence tohoto údaje v napadeném rozhodnutí nemohla založit jeho nezákonnost. Stěžovatel dále namítá, že zpevněná plocha není nezbytnou podmínkou funkčnosti odlučovače, nýbrž právě naopak nezbytnou podmínkou funkčnosti zpevněné plochy je odlučovač ropných látek. Oba povolovací procesy byly vedeny samostatně; v případě stavby zpevněné plochy se jedná o stavbu spadající do obecné kompetence stavebního úřadu a v případě stavby odlučovače ropných látek jde o vodní dílo, spadající do kompetence speciálního stavebního úřadu. Potřebu vybudování odlučovače ropných látek (jako jedné z mnoha dalších podmínek pro případnou následnou legalizaci zpevněné plochy), vyvolal vodoprávní úřad, a to při ústním jednání dne 9. 9. 2003, konaném v rámci řízení o odstranění stavby zpevněné plochy. Ta již

v té době existovala a byla užívaná ke skladování všech druhů odpadů a k manipulaci s nimi. Povolení stavby vodního díla ze dne 23. 6. 2004 nikterak nenahradilo rozhodnutí obecného stavebního úřadu stran zpevněné plochy a nezbavilo žalobce povinnosti splnit zákonné požadavky ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona za účelem dodatečného povolení stavby zpevněné plochy. Vydáním stavebního povolení na vodní dílo odlučovače nevznikl žalobci automaticky právní nárok na legalizaci zpevněné plochy, včetně provozu na ní.

Krajský soud, dle stěžovatele, ponechal stranou další zásadní skutečnosti, které samy o sobě brání vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Stavba je v rozporu s veřejným zájmem na úseku odpadového hospodářství; dne 31. 10. 2007 bylo v této otázce vydáno negativní stanovisko Městského úřadu Nové Město na Moravě, č. j. MUNMNM/52855/2007. Skutečné užívání zpevněné plochy je dále v rozporu se souhlasným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina, jako orgánu ochrany veřejného zdraví ze dne 10. 8. 2007, v němž je uvedena podmínka, že volně ložený odpad se na zpevněné ploše nebude vyskytovat. Naproti tomu z podkladů předložených žalobcem se podává, že se odpad na zpevněné ploše skladuje, mimo jiné, i volně. Na projednávanou stavbu se vztahuje i režim zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a je tedy třeba opatřit stanoviska příslušného orgánu na tomto úseku. Žalobce v tomto ohledu v řízení ničeho nepředložil. Stavba konečně nesplňuje ani požadavek přístupu, dle ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“).

Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především rozporuje názor krajského soudu týkající se nepřezkoumatelnosti důvodů, které v napadeném rozhodnutí vedly stěžovatele k závěru, že dodatečné povolení stavby zpevněné plochy je v rozporu s veřejným zájmem. Tento kasační bod je podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je namítáno nesprávné posouzení (právní) otázky přezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je tedy rozhodující, zda je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné či nikoliv, neboť krajský soud se meritorně žádnou z uplatněných žalobních námitek nezabýval a rozhodnutí stěžovatele zrušil výlučně pro jeho konstatovanou nepřezkoumatelnost. Krajský soud v této souvislosti stěžovateli vytkl, že: 1) z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se odlučovač ropných látek nachází na zpevněné ploše a popřípadě v jakém rozsahu; 2) není zřejmé, v jakém rozsahu je na zpevněné ploše prováděna manipulace či zpracování jednotlivých druhů odpadů, která (dle stavebního úřadu) nesplňuje požadavek na zachování pohody bydlení; 3) není zřejmé,

jakým způsobem zpevněná plocha nesplňuje požadavek na zachování pohody bydlení, neboť konstatované důvody směřují spíše do samotného provozování podnikatelské činnosti žalobce. Na základě toho shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Dále upozornil na provázanost řízení týkajícího se stavby zpevněné plochy a řízení týkajícího se stavby odlučovače ropných látek; dle krajského soudu totiž nelze jedním rozhodnutím nařídit vybudování odlučovače ropných látek a posléze povolit jeho provoz a druhým rozhodnutím nařídit odstranění zpevněné plochy, která je nezbytnou podmínkou funkčnosti odlučovače.

Nejvyšší správní soud již opakovaně k otázce (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu judikoval (například rozsudek ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 203/2007 - 45, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), že rozhodnutí správního orgánu musí být jasné a přesvědčivé jako celek, přičemž odůvodnění má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něj být zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodovací činnosti řídil.

Na rozdíl od krajského soudu je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem nepovažoval za prokázaný, tj. proč dospěl k závěru, že žalobce důkazní břemeno podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 neunesl. Zde je nutno přisvědčit názoru stěžovatele, že iniciativu k prokázání souladu nepovolené stavby s veřejnými zájmy musí vyvíjet především stavebník, neboť z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 se zcela jednoznačně podává, že *odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem*... Pokud tedy stavební úřad v dané věci vyjádřil pochybnosti o souladu stavby s podmínkou zachování pohody bydlení v okolních nemovitostech (přičemž poukázal na konkrétní možné dopady jejího provozu) a konstatoval-li současně, že stavebník tyto pochybnosti relevantně nevyvrátil, lze (bez ohledu na věcnou správnost) závěr o neprokázání souladu stavby s veřejným zájmem považovat za logický a přezkoumatelný. To, pochopitelně, platí stejně i pro názor odvolacího orgánu (stěžovatele), který tento postoj aproboval. Ohledně samotného požadavku na zachování pohody bydlení se stěžovatel na str. 4 svého rozhodnutí dostatečným způsobem vyjádřil, proč jej považuje za nenaplněný a proč aprobuje závěry stavebního úřadu; na tuto část odůvodnění lze proto v dalším odkázat. Dále se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda soulad zpevněné plochy s veřejným zájmem je dán i v jiných oblastech. Především uvedl, že Městský úřad Nové Město na Moravě, odbor životního prostředí vydal dne 31. 10. 2007 stanovisko č. j. MUNMNM/52855/2007, v němž vyjádřil zásadní nesouhlas s dodatečným povolením stavby zpevněné plochy, respektive s rozšířením stávající provozovny, a to jako orgán odpadového hospodářství. Dále argumentoval absencí pravomocného souhlasu k provozu zařízení ke sběru a výkupu odpadů a k provoznímu řádu stávající provozovny a také tím, že nebyl předložen doklad, že by stavba byla projednána s příslušným dotčeným orgánem státní správy na úseku životního prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stěžovatel rovněž podrobně zdůvodnil, proč má za to, že není splněna ani podmínka kapacitně vyhovujícího připojení na pozemní komunikaci podle ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Poukázal i na neurčitost a rozpornost žalobcem tvrzeného účelu užívání zpevněné plochy (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). K této části argumentace se krajský soud nevyjádřil.

Krajský soud především spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že z něj není zřejmé, jakým způsobem zpevněná plocha nesplňuje požadavek na zachování pohody bydlení, neboť důvody, které se v této souvislosti uvádějí, směřují spíše do samotného provozování podnikatelské činnosti žalobce. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je naopak zcela na místě posuzovat, v souvislosti s rozhodováním o dodatečném povolení nepovolené stavby, její provozní externality na okolí, neboť i ty jsou určující pro zhodnocení, zda je zachována pohoda bydlení (tedy jeden z chráněných veřejných zájmů) či nikoliv. To ostatně vyplývá z ustanovení § 4 odst. 1, *in fine* vyhlášky 137/1998 Sb., které stanoví, že *umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích* (k problematice aplikovatelnosti předpisů provádějících stavební zákon z roku 1976 v řízeních zahájených za jeho účinnosti a dokončených za účinnosti stavebního zákona z roku 2006 srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 As 12/2010 - 105). K otázce posuzování požadavku na zachování pohody bydlení se již vyjádřil zdejší soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, publikovaném pod č. 850/2006 Sb. NSS, z něhož se podává, že *„[p]ohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“* K otázce posuzování souladu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu lze odkázat rovněž na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 – 26, publikovaný pod č. 804/2006 Sb. NSS. Krajský soud se mýlí, odkazuje-li (byť jen nepřímo) v otázce posouzení vlivu provozu zařízení, jehož je nepovolená stavba součástí, na okolí, na jiné řízení. Nejvyšší správní soud je naopak toho názoru, že je-li předmětem povolování stavba již reálně existující a dokonce užívaná, nelze nalézt rozumný důvod, proč by k (empiricky ověřitelnému) vlivu této stavby na okolí nemělo být přihlédnuto.

Další důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spatřoval krajský soud v tom, že v napadeném rozhodnutí absentuje informace o tom, zda a v jakém rozsahu je stavba odlučovače ropných látek umístěna na zpevněné ploše; dále dovodil, že si rozhodnutí o povolení a kolaudaci odlučovače ropných látek a rozhodnutí o nařízení odstranění zpevněné plochy vzájemně odporují, neboť nelze nařídit odstranění zpevněné plochy, která je nezbytnou podmínkou funkčnosti odlučovače ropných látek. Krajský soud tedy vycházel ze vzájemné provázanosti stavby zpevněné plochy se stavbou vodního díla -

odlučovače ropných látek, proti čemuž nelze v principu ničeho namítat. Jakkoli se jeví jako pravděpodobné, že odlučovač ropných látek (jehož kolaudační rozhodnutí je součástí správního spisu) má zřejmě plnit doplňkovou funkci k nepovolené stavbě zpevněné plochy, nemůže jen tato skutečnost bez dalšího vést k závěru o nutnosti legalizovat stavbu hlavní. Ani fakt, že v případě odstranění zpevněné plochy by stavba lapače pozbyla praktický smysl (což ovšem krajský soud pouze poněkud apodikticky, bez bližší argumentace, předpokládá), nemůže být argumentem prokazujícím soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem. Kromě toho nelze přehlédnout, že řízení ve věci stavby vodního díla - odlučovače ropných látek a řízení ve věci nepovolené stavby zpevněné plochy, jsou samostatnými řízeními, která spolu sice věcně souvisí, nicméně (jak již bylo konstatováno) povolení stavby vodního díla a její následná kolaudace nikterak nepodmínilo výsledek řízení o dodatečném povolení stavby zpevněné plochy.

Z uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost zrušil, neboť se jedná o rozhodnutí opírající se o dostatek důvodů, neobsahující logické rozpory a zahrnující seznatelné úvahy, jimiž se stěžovatel při svém rozhodování řídil. Proto Nejvyšší správní soud naznal, že je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nezbylo mu tak, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). V dalším řízení bude krajský soud vázán závazným právním názorem zde vysloveným stran přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které v intencích žalobních bodů meritorně přezkoumá.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu